

Beklenti

– Z.EFİLOĞLU · 09 Ocak 2014

Geçen hafta stajyer öğretmen arkadaşların Temel Eğitim kursunda görevliydim. Konumuz Halkla İlişkilerdi. Bu kursa zorla geldikleri ve mecbur oldukları için tek beklentileri vardı:

“Bitse de gitsek!..”

Öğretmen arkadaşlarımın algıları kapalı olduğu için ne anlatılırsa anlatılsın anlamıyor, dinlemiyor ve başka şeylerle meşgul oluyorlardı. Birçoğu da derse ya geç geliyor, ya da imzasını başkasına atırıyordu. Onlara ilk önce şunu söyledim:

“Karşınızda dünyanın en aptal insanı dahi olsa ondan öğreneceğiniz onlarca şey vardır. Evet siz buraya zorunluluk sonucu geldiniz. Ancak unutmayın ki en çok sevdiğiniz bir yere bile giderken oraya yüklediğiniz anlam doğrultusunda mutlu veya mutsuz oluyorsunuz. Örneğin bir sinemaya giderken keyifli bir ortam ve güzel vakit geçirmek, harika bir film izlemek duygusuyla; bir stand-up gösterisine “aman gidelim de biraz gülelim” anlayışıyla; bir spor müsabakasına, “gidelim deşarj olalım” mantığıyla; bir sanatsal gösteriye zevklerinize doğrultusunda ve ilgi alanlarınızı daha da geliştirmek ve kültürünüzü daha da arttırmak maksadıyla gidiyorsunuz. Yani bakış açınız içinizde bulunduğunuz durumu şekillendiriyor. Evet, buraya gelirken ki bakış açınız da “mesleğimizle ilgili harika şeyler öğreneceğiz” duygusu olsaydı bu böyle olmaz daha mutlu olurdu.” dedim.

Ne derce etki ettiğimi bilmiyorum. Ancak hangi sınıfa girdimse meslektaşlarımızın ilgisini çekmeyi başardım. Sınıfın birinde “mutluluk” üzerine konuşalım dedim. Herkese düşünmesi için biraz süre verdim. Seçtiklerimi konuşturdum. Üç arkadaş konuştuktan sonra konuşan dördüncü arkadaşım “aslında herkes her şeyi anlattı” dedi. Beşincisi de “ben de arkadaşlara katılıyorum” dedi. Konuşma orda bitti. Bu tür toplantıların mı, yoksa toplum olarak bizim mi açmazımız bilmiyorum ancak bu durum nedense hemen hemen her yerde bu şekilde cereyan ediyor.

“Mutluluk nedir?” diye sormuştum ve “Nasıl mutlu oluruz?” diye eklemiştim. Ya da “neden mutlu oluruz?” En sonunda şöyle bir cümle kullandım. “Hayatta en mutlu olduğumuz an beklentilerimizin en düşük olduğu zamanlardır”, dedim. Evet, bu çok önemli bir sözdü benim için. Yapararak ve yaşayarak öğrenmişim. Beklenti içinde olmak, insanı mutsuz eden en sakıncalı kuruntulardan birisidir. Çocuklarımızdan, ailemizden, sevdiğimizimizden, arkadaşlarımızdan ve dostlarımızdan hep bir beklenti içerisindeyiz ve beklentilerimiz gerçekleşmediği zaman da hayatı kendimize zindan ediyoruz. Bizim ülkemizdeki psikiyatri haplarının %287 artış göstermesinin en önemli nedenlerinden birisi de işte budur...

Çünkü beklentilerin büyük bir bölümü ciddi hayal kırıklıklarıyla devam ettiğinden kişiler kendilerini toparlamakta zorlanıyor ve çareyi işte bu kendileri uyuşturan ve bir başka insan haline getiren haplarda buluyorlar...

Beklemek, zaten var olan dertlerimize bir yenisini eklemektir. Beklemek, asla gelmeyecek ve olmayacak olanı sanki olacak ve gelecekmiş gibi hayal etmektir. Beklemek, insanı tanımamak, hayatı anlayamamak ve imtihanın sırrına vakıf olamamaktır. Beklemek, yaşamın içinde acemilik göstermek ve sağlığımızın bozulmasına neden olacak olan su-i zanları kalbimize ve beynimize davet etmektir...

Beklenti içinde olmayınız efendim. Makam, mevki, şöhret, sevgili, dost, eş, çocuk bırakın artık beklemeyi. İyi bir şeylerin olmasını her şeyin güllük gülistanlık olmasını da beklemeyin.

Neden mi? Çünkü bu fani âlemde baki güzellikler tasavvur etmek ve her şeyin yolunda gitmesini beklemek aptallıktır da ondan...

Benden söylemesi isterseniz devam edin... Timarhanelerde sizin gibi onlarcası mevcut. Ya da huzur evlerinde... Orda da yer bulursanız tabii...

<https://www.facebook.com/pages/Zekeriya-Eflo%C4%9Flu/277575402344563>